לימא שמואל לית ליה דרב דימי. פירוש רש"י כראה עיקר דקלי מהמיה דבוי סבין ב' תצירות דקסבר שמואל אדם אוסר על חבירו דרך אויר אע"פ שהוא תשמיש גרוע ומשני התם רשויות דאוריתא וליכא למיתם שמא מתוך כך יבא לטלטל מרה"י לרה"ר דאיסורא דאוריתא מודע ידע אבל הכא דאי לאו דאסרי אהדדי שמא מתוך כך יטלטל מתוך לתוך ור"מ פירש בע"א ואין כראה פירוש: **ומי** אמר רב הכי. פי' דאין אדם אוסר על חבירו דרך אויר והא אתמר שני בתים כו' וקס"ד טעמא דאוסר לזרוק משום דסני באויר רה"ר למעלה מעשרה וקאמר דאוסר עליו אויר של בני רה"ר אף על פי שאין להם כאן תשמיש וכן פי' בקונטרס ומדשמואל אדשמואל לא מצי למיפרך דאין תשמיש דאויר הכא תשיב ההיא דלעיל אבל לרב פריך מכל שכן ורש"י פירש דלא פריך שמואל אדשמואל משום דברשויות דאוריתא מודה: **לאו** מי מוקימנא כו'. בשבת פרק הזורק (דף נז.) מוקי לה הכי משום פירכא אחריתי וק"ק דהתם נמי קאמר ולאו מי מוקימנא: **בית** התבן כו' הרי זה עירוב. ואפילו אין שם תבן דלענין הנאת עירוב לא בעי אלא דחזי לדירה אבל הא דקאמר בפ' הדר (לעיל ד' עב:) דבית התבן אוסר הייט דוקא כשיש שם תבן כמו שנר' יהודה מיט אוסר אלא מקום דירה והייט דוקא כשדר שם בשבת דבעינן מקום פיתח או מקום לינה והא דקתני הכא הדר שם אוסר עליו דווקא שאין לבעל הבית שם תבן דאם יש שם תבן הוי כאילו דר עמו שם בבית לר' מאיר דתשיב בית התבן כמקום דירה בפרק הדר ולא אסרי אהדדי:

עירוב הוא דלא הוי הא שיתוף הוי. קשה דתשכחן דקרי עירוב לשיתוף בפ' הדר (לעיל ד' עא.) בעל הבית שהיה שותף לשכניו לזה בין לזה בין אין לריכין לערב ולקמן בפרק כל גגות (דף לא:) קאמר מאי לא עירבו לא נשתתפו: לעריבי

ואמצעי אסור. יתיב רב ברונא וקאמר להא שמעתא, א"ל רבי *אלעזר בר בי רב: אמר רב הכי: א"ל אין, *אתיין לי אושפיזיה, ארחי ליה, אתא לקמיה דרב, א"ל אמר מר הכי? א"ל אין, א"ל והא מר הוא דאמר לזה בשלשול ולזה בזריקה שניהן אסורין, א"ל מי סברת דקיימי כשורה, לא דקיימי כחצובה? א"ל רב פפא לרבא לימא שמעאל לית ליה דרב דימי *דכי אתא רב דימי א"ר יוחנן מקום שאין בו ד' על ד' מותר לבני רה"ר ולבני רה"י לכתף עליו ובלבד שלא יחליפו: **דתם** רשויות דאוריתא הבא רשויות דרבנן *וחכמים עשו חיזוק לדבריהם יותר משל תורה. אמר ליה רבינא לרבא מ"ו אמר רב הכי והא איתמר *שני בתים משני צידי רשות הרבים: רבה בר רב הונא אמר רב *אסור לזרוק מזה לזה, ושמואל אמר מותר לזרוק מזה לזה? א"ל לאו מ' אוקימנא דמר לי חד ומתתי חד זימנין דמגנדר ונפיל ואתי לאיתויי: **מתני'** *הנותן את עירובו בבית שער, אכסדרה, ומרפסת, אינו עירוב *והדר שם אינו אוסר עליו. בית התבן, ובית הבקר, ובית העצים, ובית האוצרות הרי זה עירוב והדר שם אוסר *רבי יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית אינו אוסר*: **גמ'** אמר רב יהודה בריה דרב שמואל בר שילת *כל מקום שאמרו (ה) הדר שם אינו אוסר, הנותן את עירובו אינו עירוב חוץ מבית שער דיחיד *כל מקום שאמרו חכמים אין מניחין בו עירוב מניחין בו שיתוף חוץ מאויר מבוי מאי קמ"ל תנינא הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה, ומרפסת אינו עירוב עירוב הוא דלא הוי הא שיתוף הוי בית שער דיחיד, ואייב דמבוי איצטריכא ליה דלא תנן, תניא נמי הכי הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת ובחצר ובמבוי בית שער עירוב והתנן אין זה עירוב אימא הא שיתוף, שיתוף, במבוי לא מינטר אימא בחצר שבמבוי. *אמר רב יהודה אמר שמואל בני חבורה שהיו מסובין וקדש עליהן היום פת שעל השלחן סומכין עליהן משום עירוב ואמרי לה משום שיתוף אמר רבה ולא פליגי: כאן במסובין בבית כאן במסובין בחצר. אמר ליה אביי לרבה תניא דמסייע לך *עירובי חצירות בחצר ושיתופי מבואות במבוי והוינן בה עירובי חצירות בחצר והתנן הנותן את עירובו בבית שער אכסדרה ומרפסת אינו עירוב אימא עירובי חצירות בבית שבחצר *שיתופי מבואות בחצר שבמבוי: רבי יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד וכו': היכי דמי תפיסת יד כגון חצירו של (נ) *(בוניים) בן בוניים (ב) אתא לקמיה דרבי, אמר להו פנו מקום לבן מאה מנה, אתא אניש אדרינא אמר להו פנו

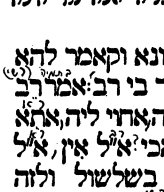

שבחצר: **מינו אוסר**. על בעל חצר ואין צריך ליתן את הפת לאלו דירה היא: **ואדר שם**. אם השמיל בעל הבית בית התבן שלו לאחר לדור שם אוסר עליו בחצר הוא ופתוח לחצר: **אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית**. שיש לבעל הבית מקום בדירתו של זה שעוקר שם כלים להלנינו: **מינו אוסר עליו**. דכל רשותא דחצר דידיה הוא כאילו דר עמו בבית: **גמ'** חוץ מבית שער דיחיד. בחצר של יחיד ומתני' בבית שער דחצר דרבים עסקינן: **עירוב** מקום דירה. דמעורב להו לבתי בתים דרין כאן הלכך אי לא חזי לדירה לא מצי שרי לבל לאור דמבוי לאו משתמר הוא: **פנים נמי הכי**. דמניחין בו שיתוף: **מפוכין בבית**. מקום עירוב: מי מיכמר ל"צ דטעמא לאו משום נמיכותא הוא: **בבית שבחצר**. לאפוקי בית שבחצר אחרת: **בחצר שבמבוי**. לאפוקי חצר שאינה פתוחה לו: **(בוניים) בן בוניים**. עשיר הוה ומשאיל בתים שבחצר לאחרים והיו לו כלים בטולן שמתוך עושרו היו לו כלים הרבה: **פנו מקום לבן מאה מנה**. כלומר מקום חשוב: פנו

ולמצעי אסור. לקמיה מפרש טעמא דעבידא כחצובה ושניהם הבתים סמוכים (ולמ"ג דאור לעניין דאור לעניין לאמצעי דמי לאמצעי שהרי שני הבתים סמוכין לאויר המבוי ולא משום שיש הפסק מרובה ביניו לכל מ' הכא נמי ליכא הפסק כל חצל מורבה לאמצעים וכולה לאמורה לזה ולזה אפילו רחבה כמה אמות וגבי חצל המבוי נמי ליסרו אהדדי לא מיקבי דאלו מורבה משתמשין בה תשמישות הרבה בין בסמוך בין ברחוק אבל הכא ליכא תשמיש אלא מילוי וההוא ע"י הפלגת אויר מרובה הוא): **אמר רב ספי**. בתמיה, דר"ח סבר מדאמר רב "למצעי אסור" ואע"פ שיש הפסק אויר מורבה ביניו ובתים ש"מ "אדם אוסר על חבירו דרך אויר" דבעינן ליה וטעמא דאמרינן מוקמין משום דתשמישן קשה לאיתויי: **ופא מר סוף דאמר כו'**. אלמא אף על גב דשלשול טת מזריקה הוא אל דאיתו ממש לאחד מהן כפתח לא שריגן ליה לחד מיניהו והכא נמי מאחר דאיתו כפתח לא לזה ולא לזה אע"ג דנתת לזה מזה ליתסרו: **מי סברת דעבידי לי שורפ**. זו אגל זו שתהא המיטוה מפסקת בין הבית ולמצעי דתיסר אדעתך אדם אוסר דרך אויר דבעינן לי דתיקשי לך דמוכין נמי ליתסרו: **לא דעבידי לחצוב**. ושלשתן סמוכין לבתים המצעי כגנד הבתים כשלשה רגלי הקנקן הלכך הסמוכין מותרין דאין אדם אוסר על חבירו דרך אויר ולמצעי אסור דשניהן משתמשין בה בשלשול ורשות שניהם היא ואף על גב דשתים הסמוכות פרוצות לאמצעי האוסר לא אחמור רבנן במקום שאין ו תשמיש גמור שיהא אסור מטום פרוץ: **ליתא שמואל**. דאמר אדם אוסר על חבירו דרך אויר: **ליתא דרב דימי**. דהא מקום שאין בו ד' אמות כיון דליתא ביה שיעור מקום הנחה דידיה אלו הנחה היא והרי הוא כאויר בעלמא וקאמר מותר בלא שום תיקון ושמואל הוא דאמר זין בעי: **רשויות דרבנן**. שניהן רה"ר ואין אוסרין מזה לזה אלא מדרבנן: **מי אמר רב ספי**. זה משתמש בסמוך לו על ידי זריקה ואין חבירו אוסר עליו דרך אויר: **שני בתים**. של אדם אחד אסור לזרוק ואע"ג דכי סני באויר רה"ר, למעלה מעשרה קא סני וקאמר דאוסר עליו אויר של בני רה"ר אע"פ שאין להם כאן תשמיש: **דמידלי מד ומיתתי מד**. ל' גבוה ואי' נמוך שמא יזרוק מן הנמוך לגבוה ולא יגיע ויפול לרה"ר, ולשמואל דאמר מותר לא קשיא דידיה דידיה דאמר אדם אוסר על חבירו דרך אויר דהא אמרינן ברשויות דאוריתא שמואל מודי: **מתני' אם עירובו**. עירובי חצירות: **ואדר שם**. בבית שער: **מינו אוסר**. אם השמיל בעל הבית בית התבן שלו לאחר לדור שם אוסר עליו בחצר הוא ופתוח לחצר: **אם יש שם תפיסת יד של בעל הבית**. שיש לבעל הבית מקום בדירתו של זה שעוקר שם כלים להלנינו: **מינו אוסר עליו**. דכל רשותא דחצר דידיה הוא כאילו דר עמו בבית: **גמ' חוץ מבית שער דיחיד**. בחצר של יחיד ומתני' בבית שער דחצר דרבים עסקינן: **עירוב מקום דירה**. דמעורב להו לבתי בתים דרין כאן הלכך אי לא חזי לדירה לא מצי שרי לבל לאור דמבוי לאו משתמר הוא: **פנים נמי הכי**. דמניחין בו שיתוף: **מפוכין בבית**. מקום עירוב: מי מיכמר ל"צ דטעמא לאו משום נמיכותא הוא: **בבית שבחצר**. לאפוקי בית שבחצר אחרת: **בחצר שבמבוי**. לאפוקי חצר שאינה פתוחה לו: **(בוניים) בן בוניים**. עשיר הוה ומשאיל בתים שבחצר לאחרים והיו לו כלים בטולן שמתוך עושרו היו לו כלים הרבה: **פנו מקום לבן מאה מנה**. כלומר מקום חשוב: פנו

ירושלמי הרא את אמרת בבית שער של יחיד אבל בבית שער של רבים הרי זה עירוב והדר שם הרי זה אוסר עליו. ג) דבי ר' ינאי אמרי אפילו יתר לתלות בו מנעלו ואפי' מבלא או עשתות רב [אמר] ובלבד דבר הניטל בשבת כו'. [וכל מקום שאמרו אין מניחין בו עירוב כו'] בו עירוב כגון אכסדרה ומרפסת וכיוצא בהן עירוב אין מניחין בהן אבל מניחין בהן שיתופי מבוי חוץ מן אויר (למבוי) [המבוי] שאפי' שיתופי מבוי לא. תניא נמי הכי כו'. אמר רב יהודה אמר רב בני חבורה שהיו מסובין וקדש היום עליהם פת שעל השלחן סומכין עליו משום עירוב. והני מילי בבסובין בבית שבחצר ושיתופי מבוי בחצר שבמבוי. ר' יהודה אומר אם יש שם תפיסת יד שם בית בחצר שדר בן אדם אחד ויש שם באותו הבית לבעל החצר כלים או פתורה מונחין באותו הבית ומשתמש בה זכה כיון שיש שם מקצת רשות לבעל החצר הדר שם אינו אוסר עליו. היכי דמי תפיסת יד א"ר חנינא כגון חצירות של בושם

ה) רש"ל שלא יאסרו עליו בני ר"ם. ב) [גרסה דדבני ירושלמי אלו בשם ר' יוסי קלי אדבני ר"י כמשנה ושייך להלן אחר הדיבור היכי דמי תפיסת יד].

גליון הש"ס גמ' שיתופי מבואות בחצר שבמבוי. עיין לעיל דף סח ע"א תד"ה ומיקמי לה. ועוד לעיל דף עא ע"ב תד"ה כפת:

יח א ב מיי' פט"ו מהלכות שבת הלכה ח סמג לאוין סה טור ש"ע א"ח סי' שנ סעיף ה:

יט ג מיי' פ"ח מהלכות עירובין הלכה מו סמג לאוין ה טוש"ע א"ח סי' שס סעיף ג:

כ ד מיי' פ"ד שם הלכה ח סמג שם טוש"ע שם סי' שע סעיף ה:

כא ה מיי' פ"ח שם הלכה יז יח סמג שם טוש"ע שם שם סי' שפו סעיף ה:

כב ו מיי' שם הלכה יט טוש"ע שם סי' שפו סעיף יא:

[ניל אלעזר]

[לעיל עד.]

שבת יח: לעיל מ. ולקמן מז. קא:

[לעיל עז.וש"נ]

שבת נא.

לעיל עז. [סוכה ג:]

בסדר המשנה ביבמות וכרי"ף סנ' עליו

הגהות הב"ח

(ה) גמ' כל מקום שאמרו חכמים הדר: (נ) שם תיכרו של בן בוניים:

סוכה ג:

לעיל עג:[פ"ש]

*אחר. הסוגריים הנאי מאוינה [גילים לעניין] ע' מבן בן נגנס

◇ "כל מקום" שאמרו חכ'

[עי' תוס' לעיל עה: ד"ה וכיי יומנן]

בגלים במקומות הנחה אל:

ב) ירושלמי: חצרות

ג) שיתופי מבואות

נוסחא מבנה

ד) ◇ דומאות של תפיסת יד של בעל הבית

ב) הסוגריים יש לבאר עשיים